

teter paa dette Omraade er erkendt, at der intetsteds her i Landet er saa mange og saa gode Betingelser for kunstig Fiskeudklækning, som ved Frisenvold Laksegaard, og jeg haaber derfor, at den højtærede Landbrugsminister ret snart vil tage Stilling til denne Sag og søge at faa den gennemført; der er mange, som længes derefter og vente derpaa. Maa jeg endnu bemærke, at Frisenvold Laksegaard en Gang før har været Statsejendom og blev bortsolgt paa et Tidspunkt, da Statskassen ingen Penge havde. Det kunde jo være ganske rart, om den blev købt tilbage igen nu, da Statskassen bugner af Penge, naar man samtidig dermed fremmer et nationaløkonomisk Formaal.

Dernæst vil jeg ogsaa rette en Tak til Landbrugsministeren for hans Udtalelser om Slagterikonsulenter. Jeg kan imidlertid ikke dele hans Mening, naar han siger, at Slagterikonsulenter ikke kunne jævntiltes med Mejerikonsulenter. Til Mejerierne sende vi Mælken som Raaproduct for at faa den omdannet til et udmærket Salgsprodukt, og paa Slagterierne er noget ganske lignende Tilfældet. At der der er nogen Forskel, kan jeg ikke se, men en Ting kan jeg se, og det vil jeg gerne gøre den højtærede Minister opmærksom paa, nemlig at en lille Fejl i et Slagteri straffer sig langt haardere end i et Mejeri; thi medens man i et Mejeri omsætter fra 50,000 til 100,000 Kr., omsætter man i et Slagteri 1 à 2 Mill. Kr. om Aaret. Det føles sandelig, naar der gøres Fejl paa det Omraade. Den ærede Minister mente ogsaa, at Slagterierne let selv kunde magte det pekuniære Spørgsmaal. Ja, hvis det var saa, at man kunde nøjes med een Konsulent, kunde de det vel nok, men det tror jeg nu ingenlunde, man kan. Hvis dette Tilsyn skal være dygtigt og virkningsfuldt, maa der flere til. Jeg tror derfor ikke, at det er rigtigt — og det er vel heller ikke nødvendigt — at Slagterierne paatage sig denne Byrde. Det vanskeligste er at finde de rette Folk. Man kan ikke bruge Teoretikere, det maa være praktiske Folk, som følge Slagteriets Udvikling i alle dets enkelte Dele. Saa-danne Folk ville lettest findes mellem Slagteridirektørerne, men da disse Folk ere udmærket gagerede, ville de næppe tage til Takke med den beskedne Konsulentløn. Imidlertid kommer man vel nok ud over denne Vanskelighed. Jeg vil kun rette en venlig Henstilling til det eventuelle Finansudvalg om ogsaa at tage denne Sag under velvillig Overvejelse. Jeg skal

endnu blot tilføje, at Andelsslagteriernes Fællesorganisation paa et Møde i Gaar i Odense har vedtaget, at den meget ønskede saadanne Konsulenter. Konsulenten bliver foreløbig lønnet af Slagterierne i Forbindelse med det kongelige Landhus-holdningsselskab, men det er naturligt, at denne Konsulentvirksomhed gaar over paa Staten ligesom den øvrige Konsulentvirksomhed.

Anden Viceformand (Træner): Jeg skal paa den Foranledning, som ærede Medlemmer have givet mig, bemærke, at der vil være Mulighed for at føre Forhandlingen til Ende uden Aftenmøde, hvis hver enkelt af de indtegnede Talere vil medvirke dertil.

R. Hansen: Jeg skal ikke paa dette Punkt af Forhandlingerne lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed i lang Ting. De faa Bemærkning, jeg har at gøre, angaa en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister om Forholdene ved Langaa Station. Der bygges nemlig ved Langaa Station et nyt Pakhus eller Varehus, og det er altsaa derfra, at Beboerne i Omegnen skulle have deres Varer afsendte og afhentede. Nu kan man jo nok synes, at det er rigtig godt, at Beboerne faa et nyt Pakhus, men der er desværre en Hage derved, og det er, at dette Pakhus kommer til at ligge paa en for Beboerne meget uheldig, ja, jeg tror, man kan næsten sige helt utilgængelig Plads. Pakhuset bygges nemlig helt ude mellem Sporene, og Beboerne skulle saa køre ud midt mellem Sporene og holde der med deres Heste, hver Gang de skulle til eller fra Pakhuset. Da Langaa Station, som bekendt, er et Sammenknytningspunkt paa den jydsk Statsbane, kører der som Følge deraf Tog næsten paa enhver Tid af Dagen, og Beboerne ere saa udsatte for, at de aldrig kunne komme til Pakhuset, uden at der ogsaa kører Tog lige forbi. Nu ere, som bekendt, de fleste Heste meget bange for Tog, især Heste fra Landet, og vi høre og se ofte, at der sker Ulykker af den Aarsag; ja, vi have Eksempler paa, at Heste ere blevne saa bange for Toget, at de ere faldne om paa Stedet og døde af Skræk. Beboerne ere altsaa, hver Gang de skulle til Pakhuset, udsatte for, at der kan ske en Ulykke. Jeg skal hertil anføre, at forleden Dag var der to Befordringer, som holdt dernede ved Pakhuset, da et Tog kørte forbi; det ene Par Heste løb løbsk og splittede Vognen ad, og det skyldtes kun særlige Om-